

Arrest

nr. 95 802 van 24 januari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 september 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. DE SMET, die *loco* advocaat J. BONNE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“U verklaarde de Kameroense nationaliteit te bezitten, en geboren te zijn op (...) te Kumba. Uw moeder overleed op 3 oktober 1995. U woonde, samen met uw vader, stiefmoeder, zussen, stiefbroer -en stiefzus in het familiehuis te Kumba. Wanneer u ongeveer de leeftijd van veertien jaar had, zei uw vader u dat u moest trouwen met een zekere S., die in Kumba bekend staat als ritualist. U weigerde dit, en mocht niet langer schoollopen van uw vader. Nadat uw vader begreep dat u het meende, droeg hij uw zus B. op met deze man te trouwen. B. ging akkoord met het haar voorgestelde huwelijk, maar was zwanger van haar vriendje. Wanneer uw vader deze zwangerschap vernam, maande hij uw zus B. aan abortus te plegen. Uw stiefmoeder bereidde hiertoe een medicijn voor, en uw zus B. stierf in augustus 2011 na het innemen van dit medicijn. Daarna zei uw vader opnieuw dat u met de man moest trouwen, hetgeen u opnieuw weigerde. Daarop droeg uw vader uw zus M. (OV nr. (...)) – CG nr. (...) op te

trouwen met de man. Uw zus M. was evenwel ook zwanger van haar partner, en uw vader zei haar een abortus te plegen. Uw zus M. was bang, en u en uw zus besloten te vluchten. U vertelde aan de partner van uw zus M., V., wat uw vader u opdrong, en uw zus M. vertelde hem eveneens dat ook zij opgedragen werd met deze man te trouwen. V. raadde jullie aan weg te vluchten, en hij zei iemand te kennen die mensen naar Europa kon helpen. U had evenwel nood aan geld om de vlucht van u en uw zus te financieren. Wanneer uw vader naar zijn boerderij was, stalen u en uw zus 6 miljoen francs CFA uit de kamer van uw vader, en gingen jullie samen naar het huis van uw zus haar partner Vito. U werd daar later die avond samen met uw zus opgehaald door de man die jullie het land kon helpen ontvluchten, en jullie vertrokken naar Douala, waar jullie rond middernacht toekwamen. U verbleef samen met uw zus M. een week in een huis in Douala, en gedurende deze periode werden de documenten aangemaakt met dewelke u Kameroen ontvluchtte. U nam op 17 juli 2012 samen met uw zus te Douala het vliegtuig naar België. U kwam in België aan op 18 juli 2012, en vroeg er dezelfde dag asiel aan bij de Belgische asielinstanties.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent de door u geopperde afkomst uit Kumba aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u in het familiehuis dicht bij de markt in Kumba woonde, samen met uw zus M., uw vader, uw stiefmoeder, uw stiefbroer en stiefzus (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Uw moeder overleed op 3 oktober 1995 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gevraagd of u vanaf uw geboorte, tot uw vertrek uit Kameroen, in dat huis te Kumba woonde, antwoordde u bevestigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd wie uw burens waren, langs weerszijden van het huis waar u woonde, antwoordde u ontwijkend dat het er veel zijn en u ze niet kent (zie gehoorverslag CGVS, p. 5). Gevraagd wat hun namen zijn, antwoordde u enkel dat ze ook van Kumba zijn. Gevraagd of u ze kent, of u weet wie ze zijn, antwoordde u weinig verhelderend dat u ze wel zou herkennen als u ze zou zien. Gevraagd of u namen kent, antwoordde u ontkennend en voegde u eraan toe dat jullie niet samen speelden. Gevraagd of u dan niet weet wie zij waren, gegeven uw verklaring uw hele leven in Kumba te hebben gewoond, antwoorde u dat u hun namen wel weet, en u enkel zei dat jullie niet samen speelden. Gevraagd wat hun namen dan zijn, antwoordde u, de vraag ontwijkend, dat u een meisje kent die klasgenote van u was, maar dat zij niet in het huis naast het uwe woonde. Het dient opgemerkt dat uw onwetendheid betreffende de burens die naast uw huis te Kumba woonden, opmerkelijk is. Dat u geen enkele naam kent van personen die uw burens waren, van het huis te Kumba waar u beweert uw hele leven te hebben gewoond, is helemaal niet aannemelijk. Uw verklaring dezen niet te kennen 'omdat u met hen niet speelde', overtuigt niet en doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw bewering uw hele leven in hetzelfde huis te Kumba te hebben gewoond. Gevraagd of u dorpen of steden in de buurt van Kumba kent, antwoordde u nergens heen gegaan te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Gevraagd of u dan nooit Kumba verliet, antwoordde u dat u enkel Kumba verliet toen u naar hier kwam. Gevraagd welke dorpen of steden u passeerde, onderweg van Kumba naar Douala, antwoordde u het niet te weten, en voegde u eraan toe niet gekeken te hebben. Gevraagd of u nog andere steden kent in Kameroen, uitgezonderd Kumba en Douala, antwoordde u ontwijkend dat u reeds van Douala hoorde vooraleer u er heen ging, en dat de hoofdstad van Kameroen Yaoundé is (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u nog andere plekken kent in Kameroen, antwoordde u ontkennend. Het dient vastgesteld dat uw complete onwetendheid wat betreft steden of dorpen in Kameroen, al dan niet in de buurt van Kumba, fundamenteel afbreuk doet aan de reeds ernstig aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaring uit Kumba afkomstig te zijn. Van iemand die beweert zijn hele leven in een bepaalde stad te hebben gewoond, is het allerm minst onredelijk te verwachten dat deze ook enkele naburige dorpen of steden zou kunnen noemen. U legde verder geen enkel document neer om uw identiteit en nationaliteit te staven. Gevraagd of u over identiteitsdocumenten beschikte toen u nog in Kameroen was, antwoordde u ontkennend (zie gehoorverslag CGVS, p. 18). Gevraagd of u dan geen identiteitskaart had, antwoordde u ontkennend. Gevraagd of men dat niet moet hebben in Kameroen, antwoordde u dat dat niet nodig is, en geen enkel probleem is. U voegde eraan toe dat men enkel een geboorteakte krijgt wanneer men in het ziekenhuis geboren wordt, en dit voor u het geval niet was. Uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier) blijkt evenwel dat het voor alle inwoners van Kameroen verplicht is een identiteitskaart bij zich te hebben, en dat het systeem van nationale identiteitskaarten reeds meer dan dertig jaar van kracht is. Uw verklaring nooit over een identiteitskaart

te hebben beschikt, evenals uw verklaring dat dit geen enkel probleem vormt, wordt dan ook niet geloofwaardig geacht.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, kan geen geloof gehecht worden aan uw verklaring afkomstig te zijn uit, en uw hele leven te hebben gewoond in Kumba. Verder doet uw onwetendheid wat betreft steden en dorpen in Kameroen, al dan niet in de buurt van Kumba, fundamentele twijfels rijzen wat betreft de door u geopperde Kameroense nationaliteit. Vermits de door u aangehaalde vervolgingsfeiten gesitueerd worden in Kumba, kan – in het licht van hogervermelde vaststellingen – de waarachtigheid van deze feiten al bij voorbaat in twijfel worden getrokken.

Verder legde u meerdere verklaringen af met betrekking tot het door u opgeworpen asielrelaas die tegenstrijdig zijn aan de verklaringen die uw zus M.O. – die gedwongen zou zijn geworden te trouwen met dezelfde man als met wie u diende te trouwen, en met wie u samen Kameroen ontvluchtte – hierover aflegde.

U verklaarde dat eerst u met de man moest trouwen die uw vader u opdrong, u dit weigerde en daarna uw overleden zus B. met de man moest trouwen die uw vader voorstelde, en dat uw vader – nadat uw zus B. overleed – u opnieuw zei met de door hem voorgestelde man te trouwen, u dit wederom weigerde, en tenslotte uw zus M. met deze man moest trouwen (zie gehoorverslag CGVS, p. 16). Uw zus M. verklaarde tijdens het gehoor op het CGVS (dd. 28 augustus 2012) dat eerst uw overleden zus B. met de man moest trouwen die uw vader voorstelde, en daarna – nadat uw zus B. overleed - u door uw vader opgedrongen werd met deze man te trouwen, u dit weigerde en daarna zijzelf met deze man moest trouwen (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 5). Dit verschil tussen uw beider verklaringen is opmerkelijk te noemen, daar u beiden duidelijk gevraagd werd wie eerst, en wie daarna opgedragen werd te trouwen met de man die uw vader voorstelde. Deze vaststelling doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaring gedwongen te zijn geworden om te trouwen met de man die uw vader voorstelde.

Gevraagd hoe de woning, waar u verklaarde te hebben gewoond samen met uw zus en andere familieleden, er uitzag, verklaarde u dat de kamer van jullie beiden de eerste kamer rechts was, deze van uw stiefmoeder en haar kinderen de laatste kamer rechts, en dat de twee kamers aan de linkerkant beiden van uw vader waren, en hij daar een eigen kamer alsook een salon had (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Uw zus M., met wie u verklaarde een kamer te delen, verklaarde echter dat, als men het huis binnengaat, de eerste kamer links deze van uw vader is, de eerste kamer rechts deze van uw stiefmoeder, de kamer van u en uw zus de laatste kamer rechts was, en de kamer van uw stiefbroers de laatste kamer links was (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 7). Deze manifeste tegenstrijdigheden tussen jullie beider verklaringen wat betreft de beschrijving en kamerindeling van het huis te Kumba, doet verder fundamenteel afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u, in het kader van uw asielaanvraag, afgelegde verklaringen. Deze vaststellingen bevestigen het hierboven reeds vermelde ongeloofwaardige karakter van uw verklaring uw hele leven samen met uw zus Juliet in hetzelfde huis te Kumba te hebben gewoond, en doen verder ook ernstig afbreuk aan uw verklaringen steeds met uw vader te hebben samengewoond tot u er, samen met uw zus, wegvluchtte omdat uw vader u een huwelijk zou opdringen. Gevraagd waar uw moeder begraven is, antwoordde u dat uw moeder achteraan het huis waar jullie woonden te Kumba begraven is, en u voegde eraan toe dat dit zo is in Afrika, dat mensen thuis begraven worden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Uw zus M. verklaarde echter dat uw moeder begraven is in het land van uw vader, daar waar zijn boerderij is (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 10). Deze tegenstrijdigheid tussen uw beider verklaringen, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas. U verklaarde verder dat, na het geld van uw vader gestolen te hebben, u samen met uw zus M. naar Vito ging, en dat jullie diezelfde dag nog naar Douala vertrokken (zie gehoorverslag CGVS, p. 15), 's avonds laat Kumba verlieten, en om middernacht in Douala toekwamen (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Uw zus M. verklaarde echter dat, na het geld uit de kamer van uw vader te hebben gestolen, ze samen met u naar het huis van Vito ging, waar jullie de nacht doorbrachten, en jullie pas de dag erop om 9 uur 's morgens opgehaald werden door de mand die jullie naar Douala bracht (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 16). Verder verklaarde uw zus M. dat jullie in Douala toekwamen rond 13 uur 's namiddags. Gevraagd of er controleposten waren, onderweg van Kumba naar Douala, verklaarde u er geen gezien te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 15). Wanneer deze zelfde vraag echter gesteld werd aan uw zus M., met wie u samen van Kumba naar Douala ging, verklaarde zij dat er inderdaad waren (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 17). Ze voegde eraan toe dat ze geen documenten bijhad, en ze enkel met de man praatten. Opnieuw dient het

tegenstrijdige karakter van jullie beider verklaringen te worden opgemerkt, en dient vastgesteld dat deze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas.

Gevraagd of jullie beiden het geld van jullie vader zochten, dan wel of er één iemand op de uitkijk stond, antwoordde u dat jullie beiden het geld zochten, en er af en toe iemand naar buiten ging om te kijken of er niemand kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 14). Uw zus M. verklaarde dan weer dat jullie beiden de kamer binnengingen, zij overal keek, en u de kamer binnenging en het geld pakte (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 18). Ze voegde eraan toe dat u beiden de kamer binnenging, maar zij in de deurpost bleef staan. Opnieuw dient het tegenstrijdige karakter van jullie beider verklaringen te worden opgemerkt, en dient vastgesteld dat deze verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het door u opgeworpen asielrelaas. Gevraagd of u een partner heeft, antwoordde u bevestigend en verklaarde u dat hij van Nigeria kwam (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaarde dat zijn naam Austin is, en u hem ontmoette aan uw huis, waar hij voorraden kwam kopen. U verklaarde dat uw stiefmoeder op de boerderij van uw vader werkte, en de voorraden verkocht aan uw huis te Kumba. Gevraagd waarom Austin daar was, gezien het feit dat hij van Nigeria afkomstig was, antwoordde u dat hij samen met een vriend in Kumba was. U verklaarde verder dat hij er op bezoek was, en dit bezoek niet in de context van zijn werk te plaatsen is, en dat u ook niet weet welk beroep hij uitoefende. Wanneer uw zus M. gevraagd werd of u een partner heeft, antwoordde zij bevestigend. Zij kende zijn naam evenwel niet meer, maar wist wel dat hij kleren kwam kopen in Kumba (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 12). Ze verklaarde verder dat uw partner soms uit Nigeria naar Kumba kwam om dingen aan te kopen, en dingen uit Nigeria te verkopen. Gevraagd wanneer uw moeder overleed, antwoordde u 3 oktober 1995 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Uw zus M. verklaarde echter dat uw moeder overleed op 10 oktober 1995 (zie gehoorverslag CGVS, M.O., p. 10).

Opnieuw dient het incoherente karakter van jullie beider verklaringen te worden opgemerkt. Dat u andere redenen dan uw zus opgaf voor uw partners aanwezigheid te Kumba, doet verder afbreuk aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw verklaringen uw hele leven samen met Juliet te hebben samengewoond in Kumba.

U legde verder geen enkel document neer ter bevestiging van uw identiteit en nationaliteit, noch ter staving van uw reisweg of van het door u opgeworpen asielrelaas.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, dient geconcludeerd dat u het door u geopperde asielrelaas niet aannemelijk heeft kunnen maken. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, in aanmerking genomen kan worden, of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert met betrekking tot de vluchtelingenstatus in een eerste middel aan wat volgt:

"Vooreerst dient opgemerkt dat het algemeen is geweten dat een verhaal vertelt door twee verschillende partijen nooit 100% overeenstemt. Het is dan ook onredelijk dat het CGVS weigert aan verzoekster een vluchtelingenstatus toe te kennen, noch haar in aanmerking neemt voor een subsidiaire bescherming, en dit louter op basis van enkele kleine verschillen in details. Het kan immers niet ontkent worden dat het verhaal van verzoekster en haar zus M. in se volledig overeenstemmen (het verschil in de kleine details niet nagegeven).

Verzoekster meent volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing:

1.1 Aangaande de afkomst van verzoekster

2.1.1

Het CGVS baseert zich op een drietal argumenten om aan te tonen dat verzoekster niet zou kunnen onderbouwen uit Kumba afkomstig te zijn, laat staan daar haar hele leven te hebben gewoond; met name:

- de onwetendheid van verzoekster betreffende haar burens;

- de onwetendheid van verzoekster betreffende de steden en dorpen in Kameroen;
- het gebrek aan een identiteitskaart.

2.1.2

Zoals verzoekster reeds duidelijk aangaf gedurende haar gesprek met de vertegenwoordiger van het CGVS op 28 augustus jl., dient vooreerst benadrukt te worden dat haar vader zich nooit echt over haar heeft bekommerd en het niet naliet enige agressiviteit ten aanzien van haar aan de dag te leggen.

Het overlijden van haar moeder op 10 oktober 1995 leidde ertoe dat dit gedrag van verwaarlozing, verergerde.

Sinds het overlijden van haar moeder mocht verzoekster van haar vader het ouderlijk huis praktisch niet meer verlaten, tenzij voor huishoudelijke redenen (e.g. water halen, naar de markt gaan, etc.). De opbouw van haar sociale leven en natuurlijk haar persoonlijke ontwikkeling was bijgevolg afhankelijk van haar schoolgang.

2.1.3

Verzoekster werd door haar vader als het ware verkocht aan een oudere man, een zekere Serge, een polygaam en ritualist. Het was voor haar vader van groot belang dat verzoekster met deze man in het huwelijk zou treden, aangezien hij over een aanzienlijk vermogen zou beschikken.

Verzoekster weigerde evenwel aan dit plan mee te werken.

Haar weigering leidde ertoe dat zij in de volledige verwaarlozing terecht kwam, niet meer naar school mocht gaan en het beperkte sociale leven dat zij ondanks alles nog had, volledig wegviel.

Verzoekster heeft dan ook nooit de kans gekregen om in het lager onderwijs verder te geraken dan het tweede leerjaar. Bovendien leidde, zoals vermeld, het verbod om naar school te gaan ertoe dat verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde een sociaal leven uit te bouwen. Dit probleem werd versterkt door het feit dat zij het ouderlijk in se niet mocht verlaten en zodoende zelfs in de onmogelijkheid verkeerde sociaal contact op te bouwen met de personen die in haar directe omgeving woonden.

De enige persoon die haar nog enigszins kon verdedigen tegen haar vader was haar oudere zus B., die bovendien haar plaats innam en met Serge zou huwen. Het grote probleem was evenwel dat B. reeds zwanger was. Aangezien zij in deze "toestand" niet kon huwen met een andere man, werd zij door haar vader gedwongen abortus te plegen. Hiertoe bereidde de stiefmoeder van verzoekster zelf een medicijn, waaraan B. enkele dagen later na inname overleed (op 7 augustus 2011).

Door het overlijden van B. verloor verzoekster niet enkel een bloedverwante, één van haar beste vriendinnen, maar ook haar beschermengel tegen het onaanvaardbare gedrag van haar vader.

2.1.4

Gelet op het voorgaande, is dan ook niet onlogisch dat zij haar burens niet bij naam kende. Zij kreeg gewoonweg niet de kans om haar sociale omgeving beter te leren kennen. Daarnaast kende de omliggende woningen ook een groot verloop van bewoners. Hierdoor werd het vanzelfsprekend nog moeilijker sociaal contact met de burens op te bouwen.

Hetzelfde geldt voor haar kennis omtrent de naburige steden en dorpen. Wat juist omwille van haar gebrekkig sociaal contact en gebrek aan onderwijs logisch te verklaren valt.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat het CGVS geen geloofwaardigheid toekent aan haar verhaal.

2.1.5

Het standpunt van het CGVS dat alle inwoners van Kameroen verplicht zijn een identiteitskaart bij zich te hebben, kan inderdaad worden verdedigd, doch slechts in theorie.

Zoals uit de stukken 2 en 3 blijkt, is het vooreerst duidelijk geen automatisme dat inwoners van Kameroen een identiteitskaart toegewezen krijgen. Zij dienen dit in principe zelf aan te vragen bij de bevoegde instanties.

Vele inwoners van Kameroen beschikken nog steeds niet over de nodige documenten. Dit is te wijten aan verschillende omstandigheden. De twee voornaamste redenen zijn:

de kostprijs en

het wanbeleid van de overheden zelf, die er gewoonweg niet in slagen het nodige administratieve werk te verrichten (zie stukken 2 en 3).

Hieruit kan bijgevolg duidelijk worden opgemaakt dat het argument van het CGVS duidelijk niet overeenstemt met de realiteit.

1.2 Aangaande het asielrelaas van verzoekster

2.2.1

Het CGVS is van oordeel dat het asielrelaas van verzoekster niet overeenstemt met het asielrelaas van haar zuster M., met wie zij samen naar België is gevlucht.

De argumenten die het CGVS aanhaalt zijn evenwel niet overtuigend. Verzoekster is dan ook van mening dat onterecht wordt besloten tot incoherentie tussen de verklaringen van verzoekster en haar zus M..

2.2.2

Vooreerst zou er volgens het CGVS sprake zijn van een verschil in verklaring omtrent de verplichting om te huwen met Serge.

De verklaring van beide zussen was/is echter dezelfde. Beide stelden immers duidelijk dat na B., verzoekster terug werd verplicht met Serge te huwen, zij dit weigerde en vervolgens M. werd gedwongen.

Het verschil in verklaring zou zich situeren in het feit dat M. geen melding maakte van het gegeven dat verzoekster voor B. in principe zou uitgehuwelijkt worden, maar zij dit reeds van in den beginne weigerde.

Deze verklaring valt echter niet als een verschil te kwalificeren, doch als een loutere vergetelheid, waarvan M. niet het kwaad heeft ingezien.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat hieraan zo veel aandacht wordt gehecht.

2.2.3

Het tweede argument van CGVS zou te vinden in een verschil in verklaring omtrent de beschrijving en kamerindeling van de ouderlijke woning.

Hieromtrent dient vooreerst benadrukt te worden dat door het CGVS enkel een argumentatie omtrent de kamerindeling wordt uiteengezet en niet inzake de beschrijving van het huis zelf.

Zowel verzoekster als haar zus hebben het ouderlijk huis op exact dezelfde wijze beschreven en hebben beide geduid op de centrale gang omgeven door vier kamers, wat ook duidelijk wordt uit de beslissing van het CGVS zelf. Het CGVS zou enkel een klein verschil inzake de kamerindeling kunnen sterk maken. Doch dit verschil in verhaal is te wijten aan het feit dat beide zussen de vraag niet al te goed begrepen. Bovendien stemt de beschrijving van de kamerindeling van beide zussen in grote lijnen nog steeds overeen.

2.2.4

Ook het argument van het CGVS dat er een verschil zou bestaan in verklaring omtrent de plaats waar de moeder van beide zussen begraven ligt, gaat niet op.

Zowel verzoekster als haar zus M. hebben immers duidelijk gemaakt dat hun moeder begraven werd in het land van hun vader, wat ook duidelijk wordt uit de beslissing van het CGVS. Het is voor verzoekster dan ook geheel onduidelijk waar het verschil in verklaring te vinden is.

De bewoording van het CGVS, zijnde "achteraan het huis" of "in het land van uw vader", kan natuurlijk op allerlei wijze geïnterpreteerd worden. Het is dan begrijpelijk maar onterecht dat het CGVS de zinsneden in eigen voordeel uitlegt.

2.2.5

Voorts wijst het CGVS op een verschil in verklaring betreffende het concrete verloop van de vlucht uit Kumba richting Douala.

Beide zussen hebben echter duidelijk verklaard dat zij naar het huis van Vito zijn gegaan, daar werden opgehaald door de persoon die hen naar Douala heeft gevoerd, waar zij vervolgens het vliegtuig hebben genomen richting België.

Beide verklaringen stemmen dus duidelijk wel overeen. Er is enkel een verschilpunt op te merken in verband met het concrete tijdsverloop. Dit is volstrekt normaal. De stress en de spanning op de moment van de vlucht zelf, als op het moment van het gesprek met de vertegenwoordiger van het CGVS bieden hiervoor de nodige verklaringen.

Daarnaast wijst het CGVS op een verschil in verklaring omtrent het al dan niet tegenkomen van controleposten.

Naast het gegeven dat verzoekster de vraag duidelijk niet goed begreep, gaat dezelfde argumentatie op inzake het stressvolle karakter van de vlucht.

2.2.6

Het CGVS is van mening dat er ook een inconsistentie zou te vinden zijn in het verhaal omtrent de wijze waarop de kamer van de vader van verzoekster werd doorzocht op het moment dat zij en haar zus naar het geld op zoek waren.

Beide zussen vertellen evenwel duidelijk hetzelfde. Het CGVS zoekt echter naar verschillen die er gewoonweg niet zijn.

Beide zussen gingen immers op zoek naar het geld, waarbij vanzelfsprekend de nodige voorzichtigheid door hen aan de dag werd gelegd door af en toe op de gang te kijken of iemand in aantocht was.

Het CGVS tracht er evenwel in te slagen de feiten zo weer te geven dat er een verschil lijkt te ontstaan tussen beide verhalen.

2.2.7. Het CGVS tracht nog op incoherenties te wijzen omtrent het verhaal betreffende de vriend van verzoekster, A.

Dat M. zijn naam niet kende is te verklaren aangezien verzoekster nog maar drie weken met Austin optrok. Bovendien was het contact tussen verzoekster en Austin zeer beperkt aangezien verzoekster,

zoals vermeld, zo goed als nooit het ouderlijk huis mocht verlaten. Verzoekster was dan ook van oordeel dat zij nog niet te hard van stapel mocht lopen door alles reeds aan haar zus te vertellen.

Het gebrekkige contact met Austin verklaart ook waarom verzoekster niet volledig op de hoogte was van het concrete werk dat hij verrichte.

2.2.8

Tot slot wordt gewezen op een verschil in datum van overlijden van de moeder van verzoekster.

Verzoekster verzet zich evenwel ten stelligste tegen het feit dat zij 3 oktober 1995 in de plaats van 10 oktober 1995 als datum van overlijden zou hebben opgegeven.

2.2.9

Gelet op het voorgaande heeft het CGVS ten onrechte beslist dat de afgelegde verklaringen betreffende de afkomst van verzoekster en het asielrelaas tegenstrijdig zouden zijn en dus ook niet voldoende aannemelijk zouden kunnen worden gemaakt.

Aan verzoekster dient bijgevolg het statuut van vluchteling te worden toegekend daar er een bij terugkeer naar Kameroen daadwerkelijk een gegronde vrees bestaat voor vervolging. Zij dient dus wel als vluchteling te worden erkend in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

Naast het agressieve karakter van de vader van verzoekster, haar verbod op sociaal contact en de onmogelijk enig onderwijs te genieten, heeft de vader van verzoekster in het verleden reeds meermaals gedreigd haarte vermoorden aangezien zij toch maar voor "overlast" zou zorgen.

Het stelen van het geld en het plots verdwijnen gaan natuurlijk geen goed hebben gedaan aan de gehele situatie.

De mogelijke terugkeer van verzoekster naar Kameroen is dan ook geheel uitgesloten."

2.1.2. Uit deze uiteenzetting blijkt dat verzoekster in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.3. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoekster doorheen haar verklaringen een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, omdat geen geloof kan worden gehecht aan haar beweerde afkomst uit Kumba, waar de vervolgingsfeiten zich afspeelden, en dat zij bovendien meerdere verklaringen aflegde die strijdig zijn met de verklaringen die haar zus M. met betrekking tot het zelfde asielrelaas aflegde.

2.1.4. Verzoekster betoogt in eerste instantie dat het algemeen geweten is dat een verhaal verteld door twee verschillende partijen nooit 100 procent overeenkomt en dat het onredelijk is om haar de

vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren, louter op basis van enkele kleine verschillen in details. Evenwel zal hierna blijken dat de tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op details, maar op wezenlijke elementen van het relaas, met betrekking tot dewelke wel degelijk kan worden verwacht dat verschillende asielzoekers die zich beroepen op dezelfde feiten om hun asielaanvraag te ondersteunen erover coherente en eenduidige verklaringen afleggen. Bovendien gaat het in de onderhavige zaak niet alleen over tegenstrijdigheden, maar is ook het door verzoekster geëtaleerde gebrek aan informatie over haar leefomgeving apert.

2.1.5. De verwerende partij stelde zo onder meer vast dat verzoekster volkomen onwetend is over haar burens in Kumba en de naburige steden en dorpen van Kumba, en dat zij geen enkel document neerlegt om haar identiteit te staven. Verzoeksters uitgebreid betoog omtrent haar onwetendheid komt er op neer dat zij laaggeschoold was, wat haar onwetendheid over de naburige steden en dorpen zou verklaren, en dat zij door haar vader verwaarloosd werd en het huis niet mocht verlaten, behalve voor huishoudelijke redenen, zodat zij de kans niet kreeg om sociale contacten op te bouwen met de mensen in haar omgeving, en dat er bovendien een groot verloop van bewoners was in de omliggende woningen.

2.1.6. De in de bestreden beslissing uiteengezette lacunes in verzoeksters kennis met betrekking tot haar dagdagelijkse leefomgeving in Kumba zijn dermate frappant dat het onmogelijk is geloof te hechten aan haar beweerde afkomst. Het is te dezen immers niet aannemelijk dat verzoekster (i) geen enkele naam kent van personen die haar burens waren (ii) geen steden of dorpen in de buurt van Kumba kan noemen en (iii) geen enkele stad of dorp onderweg van Kumba naar Douala kan noemen, terwijl zij via Douala Kameroen ontvlucht is. Voormelde vaststellingen worden niet *in concreto* weerlegd en vinden steun in de landeninformatie van het administratief dossier. Zelfs in het licht van verzoeksters bewering dat zij laaggeschoold is en het huis enkel mocht verlaten om water te halen en naar de markt te gaan, is het niet aannemelijk dat zij geen enkele buur bij naam kent, en geen enkele stad of dorp in de buurt van haar woonplaats kent. Overigens dient erop gewezen dat verzoekster verklaarde school te hebben gelopen tot haar vijftiende, zodat zij zich niet op een gebrek aan scholing kan beroepen. De lage scholingsgraad mag een asielzoeker er überhaupt niet van weerhouden om correcte informatie te verstrekken over de omgeving waar hij verbleef vooraleer hij het land ontvluchtte. Het feit dat zij amper naar buiten mocht van haar vader is een blote bewering, en bovendien erkent zij dat zij buiten mocht om huishoudelijke redenen, zoals naar de markt gaan, zodat verzoekster vergoelijkingen geen soelaas brengen.

2.1.7. Bovendien mag ook niet uit het oog worden verloren dat de ongeloofwaardigheden met betrekking tot haar leefomgeving zich verder uitstrekken tot bijvoorbeeld de indeling van het huis dat zij bewoonde en de ligging van de kamer die zij steeds samen met haar zus zou hebben gedeeld, nu zij hierover verklaringen aflegde die strijdig zijn met deze van haar zus. Inderdaad gaven zij een gelijkaardige beschrijving van het ouderlijk huis in Kumba, waar zij beweerden altijd te hebben gewoond, doch situeren ze de kamer waar ze samen sliepen elk op een totaal andere plaats, en verklaarde verzoekster dat haar stiefmoeder en haar kinderen een kamer deelden en haar vader twee kamers had, terwijl haar zus stelde dat er een kamer was voor haar vader, een voor haar stiefmoeder en een kamer voor haar stiefbroer. Verzoeksters betoog dat zij en haar zus beide geduid hebben op de centrale gang omgeven door vier kamers, en dat het klein verschil in kamerindeling te wijten is aan het feit dat beide zussen de vraag niet goed hebben begrepen, doet geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen. Bovendien blijkt nergens uit het gehoorverslag dat de vraag niet goed zou zijn begrepen, terwijl verzoekster er bij het begin van het gehoor op werd gewezen dat zij het moest signaleren wanneer zij een vraag niet goed begreep.

2.1.8. Nog steeds over haar omgeving, werd vastgesteld dat verzoekster en haar zus tegenstrijdige verklaringen aflegden over de plaats waar haar moeder zou zijn begraven. Verzoekster stelt nu dat er geen tegenstrijdigheid is, nu zij beiden duidelijk maakten dat hun moeder werd begraven in het land van hun vader, maar zij kan hierin niet wordt gevolgd : uit het gehoorverslag blijkt duidelijk dat verzoekster stelde dat zij werd begraven achter het huis waar zij woonden in Kumba (gehoorverslag verzoekster, adm. doss. stuk 3, p 8-9), terwijl haar zus dan weer verklaarde dat haar moeder "*in mijn vaders land*" begraven ligt, "*waar zijn boerderij is*" (gehoorverslag zus, adm. doss. mapje landeninformatie, p 10) hetgeen ontegensprekelijk een incoherentie aan het licht brengt die niet te verklaren is.

2.1.9. Mede in acht genomen het feit dat verzoekster geen enkel document neerlegde ter staving van haar identiteit en nationaliteit maken al deze bevindingen, samen gelezen met de vaststelling dat ook over de vlucht uit Kumba verzoekster en haar zus tegenstrijdige verklaringen aflegden, de verklaring dat zij haar hele leven samen met haar zus M. in hetzelfde huis te Kumba heeft gewoond volstrekt

ongeloofwaardig. Verzoeksters vergoelijking over de laatstvermelde incoherenties snijden geen hout : de stress en de spanning tijdens de vlucht en tijdens het gehoor waarvan zij gewag maakt kunnen geen verklaring bieden voor de bevinding dat haar zus stelde eerst de nacht bij V. te hebben doorgebracht en vervolgens om 9 uur de daaropvolgende ochtend werden opgehaald om omstreeks 13 uur in de namiddag in Douala te arriveren, terwijl zij zelf verklaarde dat zij nog dezelfde avond vertrokken van bij V. om rond middernacht in Douala aan te komen. Deze frappante tegenstrijdigheid kan bezwaarlijk worden verklaard door stress tijdens de vlucht of tijdens het gehoor: de omstandigheden waarin de beide zussen hun land van herkomst hebben verlaten zijn dermate ingrijpend dat ze in het geheugen moeten zijn gegrift, en de mogelijke stress bij een verhoor kan om die reden evenmin een verklaring bieden.

2.1.10. Met betrekking tot het feit dat verzoekster niet over een identiteitsdocument zou beschikken, terwijl uit de landeninformatie blijkt dat het voor alle inwoners van Kameroen verplicht is een identiteitskaart bij zich te hebben, stelt verzoekster dat vele Kameroeners nog niet over een identiteitskaart beschikken omwille van de kostprijs en het wanbeleid van de overheden en dat het enkel het geval is wanneer men in een ziekenhuis wordt geboren of wanneer men wil werken, en verwijst zij ter staving daarvan naar stukken 2 en 3 die zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad stelt vast dat stuk 2 een rapport van de Immigration and Refugee Board of Canada betreft dat handelt over het bestaan van frauduleuze nationale identiteitskaarten in Kameroen en de mogelijkheid om er één te bekomen, zodat het geen afbreuk doet aan de vaststelling van de commissaris-generaal. Stuk 3 betreft een internetartikel van de "Cameroon Daily" met als titel "Cameroon Government offers free Identity cards", waaruit blijkt dat de procedure om een identiteitskaart te bekomen vereenvoudigd werd en zelfs gratis geworden is sinds mei 2011, zodat dit stuk de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat verzoekster geen enkel identiteitsdocument heeft, juist bevestigt. Wat er ook van zij : identiteitsdocumenten liggen niet voor en de verklaringen van verzoekster op zich volstaan absoluut niet om haar beweerde herkomst aannemelijk te maken.

2.1.11. Bovenop al deze bevindingen komt verder dat er ook een niet te miskennen tegenstrijdigheid vast te stellen is aangaande het opgeworpen asielrelaas, met name deze met betrekking tot de vraag wie van de zussen in feite voorbestemd was om met S. te huwen. Verzoekster doet hieromtrent gelden dat beide zussen in wezen hetzelfde verklaarden, dat het een kleine vergetelheid van haar zus M. betrof en dat er dus geen incoherenties zijn. Niets is minder waar. Van een cruciaal element in het asielrelaas van beide zussen, en een dergelijke ingrijpende gebeurtenis, zijnde het feit dat verzoekster en haar zussen beurtelings bijna werden uitgehuwelijkt aan een oudere man, S., kan worden verwacht dat zij hierover accurate verklaringen afleggen. Het is niet aannemelijk dat verzoeksters zus, die net zoals zijzelf uitdrukkelijk werd bevraagd over wie eerst, en wie daarna werd opgedragen te trouwen met S., zomaar "vergeet" te zeggen dat verzoekster eigenlijk eerst werd uitgehuwelijkt, waarna die weigerde zodat haar zus B. in het vizier kwam. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van het relaas.

2.1.12. De Raad is van oordeel dat op grond van de hiervoor beoordeelde weigeringsmotieven alleen al de verwerende partij genoegzaam tot de vaststelling kon komen dat aan het asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. De overige motieven zijn dan ook overtuigend en kunnen niet tot een andere beslissing leiden, zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet dienstig is. Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. Verzoekster voert in een tweede middel, met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus, aan wat volgt:

"Ondergeschikt, wenst verzoekster aan te tonen dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voldoet om de subsidiaire bescherming te genieten overeenkomstig artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Uit de hierboven aangehaalde redenen blijkt immers dat verzoeker ernstige schade zou oplopen indien zij zou terugkeren naar haar land van herkomst.

Sinds het overlijden van haar moeder werd verzoekster door haar vader verwaarloosd en mishandeld. Haar vader verbood haar als een normaal kind het nodige sociale contact te kunnen uitbouwen en met leeftijdsgenoten te kunnen spelen.

Haar weigering met de heer S. te huwen (een polygaam en ritualist) heeft er bovendien toe geleid dat verzoekster werd verboden naar school te gaan en werd haar vrijheid volledig ingeperkt.

Het feit dat B. (de zus van verzoekster) door haar eigen vader en stiefmoeder werd vergiftigd toont des te meer aan dat verzoekster in onmenselijke omstandigheden moest zien te overleven.

Zeker nu verzoekster het spaargeld van haar vader (uit noodzaak) heeft gestolen, zal het onthaal niet al te warm zijn in geval van haar gedwongen terugkeer.

Op basis van het voorgaande dient aan verzoekster minstens de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend."

2.2.2. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster verwijst naar de elementen van haar asielrelaas, dat hierboven evenwel reeds ongeloofwaardig werd bevonden. De Raad meent dat zij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere gegevens bij die de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen verantwoorden, en voert evenmin elementen aan die erop zouden kunnen wijzen dat er in haar land van herkomst een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat betrekking heeft op een situatie van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. De gegevens van het dossier laten evenmin toe daartoe te besluiten. Het tweede middel is niet gegrond.

2.3. De Raad is van oordeel dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS